

се замѣни тоя принципъ съ любовь и прѣклонение прѣдъ личности, носящи въ себе си всичката своя власть и обаяние. А това е невъзможно, до когато ръководящи личности, въ всички области на нашия животъ — като почнете отъ министра и свършите съ селския кметъ — могатъ да бждатъ и хора считани отъ българскитѣ граждани за синонимъ на непочтенность и безчестие. Ето по нашето убѣждение възелътъ на всички въпроси — тѣй като училищниятъ въпросъ е само частица отъ общия въпросъ за общественъ редъ и правда. Да бѣха се стекли обстоятелствата така, че нашитѣ училища да заживѣятъ свой животъ и, завардени отъ влиянието на срѣдата, стоящи по-високо отъ нея, да станатъ огнище и разсадникъ на идеализъмъ и на високи добродѣтели, тѣ можаха въ четвъртъ вѣкъ да обновятъ живота. Но тѣ се стекоха съвсѣмъ иначе; училището стана у насъ миниатюръ на живота и на неговитѣ язви, и еволюирането къмъ нѣщо по-висше може да бжде плодъ само на вѣковенъ процесъ, — ако още не сж изчезнали всички благоприятни фактори за това, тѣй като еволюцията не е нито спонтаненъ, нито механически неизбѣженъ процесъ ...

*

Нашия университетъ има много по-голъми и по-дълбоки недостатъци и то такива, отъ които страдатъ интереситѣ на самитѣ студенти — тѣхното научно образование — въ много по-голъма степенъ, нежели отъ задълженнето да посѣщаватъ лекциитѣ. Но тия недостатъци не сж „на повърхността“, и за тѣхъ нито самитѣ